

almindelig Valgret. Den ene er aabenbart den simple, nemlig den, som den almindelige Vælgerbefolkning udøver, og den anden, den finere, er den, der udøves derved, at Ministeriet, som støtter sig til den almindelige Valgret, udøver Valget. Der er ikke noget at sige til den Betragtning. Bevares vel, jeg vil ikke modsige det ærede Medlem, jeg paaskønner den, fordi det er et Forsvar, og ganske sikkert det bedste, der kan føres. Men naar det ærede Medlem saa siger til mig, at jeg vil vel ikke nægte, at Hans Majestæt Kongen er den almindelige Valgrets første Mand her i Landet, vil jeg dertil svare, at dette vil jeg hverken nægte eller bekræfte, jeg vil overhovedet ikke udtale mig derom, for jeg forstaar slet ikke, hvad der skal ligge i den Sætning. Indtil jeg faar det at vide, maa jeg altsaa vente med mit Svar. Kvintessensen i mit Foredrag har det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer heller ikke kunnet rokke ved, og det er dette, at uafhængig af personlige Sympatier og Antipatier og uafkærlighed af, hvorvidt man har uheldig Kærlighed til hinanden paa de modsatte Sider, vil Nødvendigheden tvinge os til at stræbe efter at se gennem Forskellighederne og søge at drage det fælles frem i Forgrunden, saa at vi kunne staa med Kraft over for hvad jeg forleden Dag kaldte: den radikal-socialistiske Politik. Og jeg vil tilføje, at til dette Arbejde kræves der absolut Fællesskab mellem Borgerne i By og Borgerne paa Landet, og det maa ske i Fællig, den ene Part kan ikke udrette noget alene. De Betragtninger, som min ærede Sidemand tilhøjre (Martin Madsen) anstillede gaaende i samme Retning, kan jeg ganske tiltræde.

Maa jeg række de Herrer Ministre en hjælpende Haand i deres Kamp mod Socialdemokratiet? Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg), som var meget stærk i sit Angreb paa Ministeriet, ankede ogsaa forleden Dag over, at der i Kongens Indkaldelse af Rigsdagen stod, at Kongen „befalede“ Rigsdagens Medlemmer at indfinde sig, og dertil er der svaret fra enkelte Ministres Side, at det er en Bagatel, det er ikke noget at bryde sig om, og det er jo ikke noget, der kan hjælpe Arbejderpartiet. Men, I Guder! Ved ingen af Parterne da, at Grundlaget er ganske galt, det staaar der slet ikke i Indkaldelsen. Der staaar i det aabne Brev: „idet vi herved kundgøre dette for vore kære, tro Undersaatter, indkalde vi samtlige Medlemmer.“ Der staaar slet ikke

„befale“. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) sagde forleden Dag: „En Statsrevisor, som regner slet, er meget at beklage“, og det er rigtigt, men jeg maa sige, at en Journalist, som læser slet, er ogsaa meget at beklage. Jeg maa meget undre mig over, at de ærede Ministre heller ikke ere bekendte med, hvad der staaar i det kongelige aabne Brev. Jeg antager dog, at Forretningsgangen er den, at den ærede Konseilspræsident forelægger Udkastet for Hans Majestæt Kongen, og at det ikke omvendt er Kongen, der affatter Udkastet og forelægger det for Konseilspræsidenten, for at han kan kontrasignere det. I saa Fald var der naturligvis en Mulighed for, at Ministrene kunne overse, at der staaar „indkalde“ og ikke „befale“. Det er mærkeligt, at Ministrene ikke kende denne Reform, som de selv har givet Anledning til.

Maa jeg derefter vende mig til den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Man maa altid videre frem, man kan ikke vedblive at opholde sig ved det samme. Jeg var ikke i nogen som helst Tvivl om, at ovenpaa mit Angreb forleden Dag, vilde der komme noget i Retning af „Av“ fra den ærede Minister, og hvad man saaledes siger under en vis smertelig Følelse, skal Modparten ikke dvæle for længe ved. Jeg skal heller ikke gaa i Rette med den ærede Minister med Hensyn til de Udtryk, han brugte om mit Angreb. Men jeg skal i al Korhed udtale mig om noget af det, som den ærede Minister har fremsat som Modbemærkninger mod, hvad jeg har udtalt om Almenskolens Lov, idet jeg for øvrigt — det glæder mig at kunne gøre det — fuldt ud anerkender den Form, som den ærede Minister der benyttede. Da jeg ikke nærer Tvivl om, at den ærede Minister ser med det samme vide Syn og samme Alvor paa hele dette store Spørgsmaal som jeg, er der en vis Tilfredsstillelse for begge Parter i Debatten. Den ærede Minister udtalte, at det viste sig, at ved de forskellige Cirkulærer gik det dog ret godt ved Gennemførelsen af denne Lov, men det kan man jo ikke sige, thi om en Gennemførelse kan der overhovedet ikke være Tale. I den Henseende er der for Tiden i det væsentlige Kaos, hvad den ærede Minister kan vide bl. a. deraf, at medens der i Melleskolens 1ste Klasse skal begyndes med Undervisning i Tysk, undervises der nu i alt Fald i forskellige Skoler i denne Klasse paa Grundlag af tre Aars tidligere Undervisning i Tysk. Den ærede Minister frem-